

Paraklétoosz

2022. november 20.

Bátorító gondolat beteg és bajbajutott embereknek

AZ ADVENTI KOSZORÚ EREDETE

1839-ben, Hamburgban Johann Heinrich Wichern evangélikus lelkész készítette az első adventi koszorút. Imatermében egy kocsikerék nagyságú, fából készített koszorút akasztott fel, melyen 23 gyertyát helyezett el: négy nagy fehéret a vasárnapoknak, köztük 19 kicsi piros gyertyát a hétköznapoknak. A következő évben már ugyanezt a koszorút fenyőágakkal díszítették.

Ez a kedves szokás hamarosan elterjedt Németországban, majd Európa-szerte. Igaz, kissé módosult, mivel a 23 gyertya helyett csupán négyet - három lilát és egy rózsaszínűt, a közelőg öröm jeleként (3. vasárnap) -, ami advent négy hetét, szimbolikusan az adventi idő négyezer évét jelenti, a lila szalagok pedig a bűnbánat kifejezői.

Régen a családok advent első vasárnapja előtti szombaton együtt készítették el, és advent minden estéjén közösen imádkoztak és énekeltek a koszorú körül.

A hétről hétre egymás után fellobbanó lángocskák, az egyre nagyobb fény arra a Jézusra irányítják a figyelmet, aki ezt mondta magáról: „Én vagyok a világ világossága, és aki velem mer jönni, az maga is világosság lesz ebben a világban.”

ADVENT: A TALÁLKOZÁS LEHETŐSÉGE

Krisztus fáradhatatlanul keres minket és dolgozik rajtunk. Megszakítás nélkül kérdezi: Szeretsz te engem? Jobban, mint másokat?

Kapcsolatunk vele baráti kapcsolat. És mint ahogyan minden barátságban vannak olyan időszakok, amikor a másik iránt egyfajta közömbösséget érzünk, így vagyunk Krisztussal is. Gyakran ekkor tesszük fel magunknak a kérdést: Talán el kellene hagynunk Őt?

És mint minden igaz barátságban, itt is megvan az újrakezdés lehetősége, ami csakis a megbocsátásból tud megszületni.

Ha kiengesztelődünk Krisztussal, újra felfedezhetjük Őt. Őt, aki minden szeretet ősképe. Mégis oly sokan vagyunk, kik megbántjuk és megsebezzük.

Sőt mi több, néha vissza is utasíthatjuk szeretetét, míg Ő sohasem vonakodik attól, ahogy elkísérjen és mellettünk maradjon.

KEGYELEM – Pilinszky János

Advent a várakozás megszentelése.

Rokona annak a gyönyörű gondolatnak,
hogy meg kell tanulnunk vágyakozni az után, ami a miénk.
Gyermekkorunkban éltünk így.

Vágyakoztunk arra, ami biztosan megjött.

AZ ADVENT KEGYELEM

Várunk az az első hóesésre. És még számtalan dologra. Nincs nagyobb kaland, mint hazaérkezni, hazatalálni, beteljesíteni és fölfedezni azt, ami a miénk. És nincs gyengébb és jogosabb birtoklás se, mint szeretnünk azt, ami a miénk, akit szeretünk és aki szeret minket. Csak a szeretetben, csak az ismerősben születhet valódi „meglepetés”; lehetséges végeérhetetlenül várakoznunk és megérkeznünk, szakadatlanul utaznunk és szakadatlanul hazatalálnunk. Minden egyéb kaland, minden egyéb megismerés és minden egyéb várakozás véges és kérdéses. Így értem azt, hogy a karácsony a szeretet és advent a várakozás megszentelése.

Az a gyerek, aki az első hóesésre vár, jól várakozik, s már várakozása is felér egy hosszú-hosszú hóeséssel. Az, aki szeretni tudja azt, ami az övé – szabad és mentes a birtoklás minden görcsétől, kielégíthetetlen éhétől – szomjától. Aki pedig jól várakozik, az időből épp azt váltja meg, ami a leggépiesebb és legelviselhetetlenebb: a hetek, órák, percek kattogó, szenvtelen vonulását.

Aki valóban tud várni, abban megszületik az a mélységes türelem, amely szépségében és jelentésében semmivel se kevesebb annál, amire vár.

ADVENT A GYÓGYULÁS IDEJE – Gyökössy Endre

Nem tudom, hogy tudunk-e még igazi adventet ünnepelni? Észre sem vesszük, hogy elröppennek advent napjai, és mi idegen, hideg szívvel ülünk a karácsonyfa alatt. Tegyük fel magunknak két leleplező kérdést, mert a válaszból megsejthetjük az igazságot.

Az első: *Vársz-e még valamit?* Mert csak az ember vár ezen a bolygón. Az állat nem tudja, mi lesz holnap, azért nem remél, és nem is fél a holnaptól. Az ember azért remél és azért fél, mert tudja, hogy lesz holnap. Akkor halok

meg - és a halálon elsősorban nem a testi élet megszűntét értem -, amikor már nem várok semmit. Akkor emberségem nívója alá süllyedtem. Már nem vagyok ember, már nem is élek.

Milyen sok halott jár közöttünk, akik már nem várnak senkitől és semmitől semmit! Mi lenne, ha egy kis fényt látnának? Rólad vagy rólam...

A második kérdés: *Vársz-e még Valakit?* Van, aki valamire még vár, de valakire már nem. Vár még talán egy sorshúzásra, egy lottónyereményre, fizetésemelésre, jobb állásra, karrierre - valamire még igen, Valakire már nem!

Egy megkeseredett, valamikor mélyen hívő ember visszavonult a kertjébe, és egyszer azt kérdezte tőlem: „Miért emberekkel bíbelődsz, Bandi? Én már csak a rózsáimat metszegetem. Ha megszűrnak, letörlöm a vért az ujjamról, de nem kapok tőlük infarktust.” - Ő már csak a rózsáitól vár valamit, az embereket elkerüli. Vajon a rózsák közé küldött bennünket Isten világítani? Azért küldött el, hogy rózsákat metszegessünk?

Nos, nem tudom, hogy mi várjuk-e Istent, de bátran hirdetem, és átmelegedett szívvel - nem kegyesen mondom, hanem igazán, boldogan: *Isten vár rám. Isten vár rád!* Hát nem csodálatos, nem szívet melengető, karácsonyra készülő, adventi boldog öröm ez?

Istennek van adventje! Mert az élő Isten vár bennünket. Jaj, de szépen mondja, üzeni az Isten angyalával: „Én itt leszek, míg visszatérsz.”

Isten várakozó szeretettel tekint a visszatérőre. Nemcsak háromezer évvel ezelőtt várt Isten Gedeonra.

„Azért vár az Úr, hogy könyörüljön rajtatok, és azért felséges ő, hogy megkegyelmezzon nektek.” (Ézs 30,18) Íme, a próféta is beszél az emberre váró Istenről. - Vagy így ír Péter apostol a másodszer eljövő és emberre váró Mindenhatóról: *„Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késedelmesnek tartják, hanem hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elvesszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.”* (2Pt 3,9)

- Ezért vár az Isten, hogy mindenki megtérésre jusson.

De erről beszél az Újszövetség is. A tékozló fiú atyja tékozló szeretettel vár tékozló fiaira, mert mind a kettő az: az egyik távolban tékozol, a másik otthon. Egyfolytában várja őket. Amikor az egyik el akar menni, elengedi, nem csap az asztalra: „Márpedig, amíg az én kenyéremet eszed, azt csinálod, amit én mondok!” - Ó, mennyivel bölcsebben szeret bennünket Isten, mint mi egymást! El akarsz menni? Eredj. Egyetlen szóval sem tartja vissza. De attól kezdve, hogy elment, az atya várja haza gyermekét.

IMÁDKOZZUNK!

Mennyei Atyánk! Köszönjük, hogy újra és újra várhatjuk azt, Aki már eljött, és újra eljön, ha befogadjuk. A Világ Világossága be akar világítani az életünkbe, a legmélyebb rétegekbe, lelkünk legsötétebb zugába is.

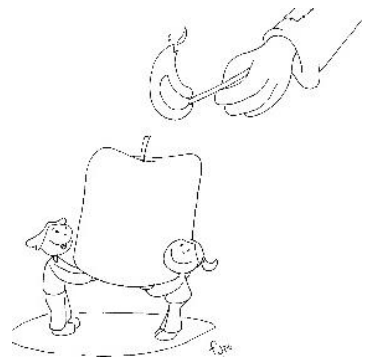
Köszönjük, Urunk, hogy merhetünk tanítványaid lenni, mert tanítványaid is ilyenformák voltak, és Te mégsem zavartad el őket. Olyanok, akik csak azt hallották meg, amit akartak, akik mindig nagyobb emberek akartak lenni, meg uralkodni akartak.

Bocsásd meg, hogy újra és újra el kell mondanod nekünk, és mi mégse nagyon értjük, hogy más a rend közöttünk, mint a világban. Állj mellénk, Urunk, és segíts, hogy egyszer mégis megértsük! Ámen.

ADVENTI UTUNK – karácsony angyalai vezetnek

LÁBNYOM vagyok a Betlehembe vezető sivatagi úton. Nem tudni, kié. Egy azonban bizonyos: *valaki* már elindult a Megváltóhoz. Jönnek majd utána mások is, mert a sivatagban a lábnyom mindig biztató. Valaki már járt itt, valaki már megtette az első lépéseket a veszélyeket rejtő úton az elérhetetlennek tűnő cél felé. Csak a nyomában kell járni. A lábnyomból látni lehet, hogy bátor és magabiztos az, aki elől jár. Nem szédíti el céljától semmi, nem torpan meg, nem keres könnyítőnek ígérkező mellékösvényeket. Megy a Csillag után; megy Isten követének fénye után. Ezért biztosan célhoz is ér. Mert Isten mindig küld vezetőt, csillagot arra az útra, amelyre Ő hívott el. Csak higgyünk benne, és ne tántorodjunk el, ne hallgassunk csábító, eltérítő hangokra. Csillagunk, angyalunk vezet.

LÁMPÁS vagyok a betlehemi barlang bejáratánál. Nem vagyok csillár, fényes, ragyogó, csak egyszerű olajmécses. Lángomat az önátadás táplálja. Önmagamat emészttem fel, hogy fényemnél mások felismerhessék a világ Üdvözítőjét. Sötét utakat, sötét barlangokat, a szív titkos útjait, a bűnbánat barlangjait kell bevilágítanom! Ma annyira uralomra jutott a sötétség! A téveszmék, az erőszak, a gyűlölet, a törtetés, az önzés hideg sötétsége. Pihenést nem ismerhetek, mert sötétben maradnának a Jézushoz vezető utak!

Szerkeszti és kiadja: Horváth László kórházlelkész ☎ 20/ 77-386-55; 30/ 849-8280

<http://korhazkapolna.hu> ; korhazlelkesz.sopron@gmail.com; <http://www.facebook.com/korhazkapolna/>

Kórházkapolna: **szentmise vasárnap 11 órakor**